

miejscową komisji, otrzymuje wynagrodzenie w wysokości od 3 zł do 9 zł dziennie, a członek komisji — od 2 zł do 6 zł w zależności od ilości zużytego czasu; do ilości czasu, za który przyznaje się wynagrodzenie, zalicza się także czas konieczny do odbycia drogi z miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem.

2. Przewodniczący lub jego zastępca bądź ławnik, który bierze udział w czynnościach, określonych w § 4, poza lokalem komisji, lecz na obszarze gminy (miasta) miejsca zamieszkania, otrzymuje wynagrodzenie o 50% wyższe, niż określone w ust. 1, z tym, że nie może ono przekraczać 9 zł dziennie. Za uczestnictwo w wykonywaniu czynności w lokalu prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej przewodniczący (zastępca przewodniczącego) lub ławnik otrzymuje wynagrodzenie w tej samej wysokości, co za udział w posiedzeniu komisji.

3. Członek komisji, powołany do pełnienia czynności (lub do stawiennictwa) poza obszar gminy (miasta) miejsca zamieszkania, otrzymuje diety oraz zwrot kosztów przejazdu i noclegu według norm, obowiązujących dla pracowników prezydiów gminnych (miejskich) rad narodowych. W tym przypadku nie przysługuje członkowi komisji wynagrodzenie, przewidziane w ust. 1 i 2.

4. O wysokości wynagrodzenia, o którym mowa w

ust. 1 i 2, decyduje przewodniczący prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej.

§ 12. 1. Przewodniczący, ich zastępcy oraz ławnicy komisji powinni przedstawić przewodniczącemu prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej, tego samego dnia a najdalej dnia następnego po odbyciu posiedzenia lub po zakończeniu uczestnictwa w wykonywaniu czynności określonych w § 4 — rachunki, obejmujące wynagrodzenie za posiedzenie lub uczestnictwo, a w przypadkach pełnienia czynności lub stawiennictwa poza obszarem gminy (miasta) miejsca zamieszkania — rachunki kosztów podróży w ciągu następnego dnia po ukończeniu podróży, nie później jednak, niż po upływie dwóch tygodni od rozpoczęcia podróży.

2. Rachunki, o których mowa w ust. 1, po zatwierdzeniu przez przewodniczącego prezydium gminnej (miejskiej) rady narodowej (§ 11 ust. 4), podlegają sprawdzeniu i zatwierdzeniu w trybie przewidzianym w przepisach o wykonywaniu budżetu Państwa i o rachunkowości budżetowej oraz są regulowane z budżetu gminnej (miejskiej) rady narodowej.

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1951 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

## 293

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 30 czerwca 1951 r.

w sprawie wykonania dekretu o podatku gruntowym.

Na podstawie art. 3 i art. 12 ust. 4 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

- 1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 283),
- 2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym mowa jest o dekreście bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym.

Do art. 1 ust. 2.

§ 2. Jeżeli gospodarstwo rolne składa się z gruntów położonych w jednej gminie i należących do dwóch lub więcej osób, które prowadzą wspólną gospodarkę rolną, wówczas organ finansowy dokonuje dla tego gospodarstwa jednego wymiaru podatku, a w nakazie płatniczym wymienia wszystkie te osoby.

Do art. 1 ust. 3.

§ 3. Jeżeli podatnik wydzieli (odpisze) część gruntów krewnemu, w szczególności z racji wstąpienia krewnego w związek małżeński, a krewny ten prowadzi odrębne gospodarstwo domowe i część wydzieloną sam uprawia, wówczas używanie wspólnych budynków mieszkalnych i zabudowań gospodarczych w części wydzielonej krewnemu nie stanowi przeszkody do uznania gospodarstwa podatnika i jego krewnego za dwa odrębne gospodarstwa rolne.

Do art. 2.

§ 4. Osoby, określone w art. 2, nie przestają być podatnikami również w przypadku wydzierżawienia swego gospodarstwa rolnego.

Do art. 3.

§ 5. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych i na osobach prawnych:

- 1) które są dzierżawcami gruntów wchodzących w skład Państwowego Funduszu Ziemi i zarządzanych przez rady narodowe,
- 2) którym b. zarządy gminne lub prezydium gminnych (miejskich) rad narodowych oddały w bezpłatne użytkowanie będące w ich zarządzie odłogi i inne użytki rolne niezagospodarowane lub grunty prywatne, określone w dekreście z dnia 30 marca 1945 r. o przymusowym zagospodarowaniu użytków rolnych (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 59),
- 3) którym jako bezrolnym, małorolnym i średniorolnym chłopom pozostawiono nienaruszone prawo użytkowania dóbr martwej ręki na skutek ważnie zawartych umów dzierżawnych przed przejęciem przez Państwo nieruchomości ziemskich lub ich części na podstawie ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o przejęciu przez Państwo dóbr martwej ręki, poręczeniu proboszczom posiadania gospodarstw rolnych i utworzeniu Funduszu Kościelnego (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 87),
- 4) którym pozostawiono w dotychczasowym użytkowaniu grunty, o które pomniejszono w drodze regulacji gospodarstwa nadane im w trybie dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu re-

formy rolnej (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 3, poz. 13) oraz dekretu z dnia 6 września 1946 r. o ustroju rolnym i osadnictwie na obszarze Ziemi Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 279).

2. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach, określonych w ust. 1, tylko za te lata podatkowe, w których użytkują (dzierżawią) one grunty.

3. Osobom określonym w ust. 1 i 2 podatek ustala się w wysokości 80% podstawy opodatkowania, przypadającej z gruntów dzierżawionych lub oddanych w bezpłatne użytkowanie. W przypadku, gdy od gospodarstwa rolnego, posiadanego przez te osoby, wymierzono podatek według stawki podatkowej niższej, niż 80%, ma ona zastosowanie również do gruntów dzierżawionych lub oddanych w bezpłatne użytkowanie. Osoby te wolne są także od obowiązku wpłacania wkładów oszczędnościowych opartych o wymiar podatku, przypadającego z gruntów dzierżawionych lub oddanych w bezpłatne użytkowanie.

**Do art. 5 ust. 1.**

§ 6. Dla rolniczych spółdzielni produkcyjnych obowiązek podatkowy co do gruntów, przekazanych przez nowowstępujących członków, powstaje z dniem 1 stycznia tego roku, w którym dokonano na przekazanych gruntach zespołowych (wspólnych) żniw na rzecz spółdzielni, chociażby grunty te członek przekazał po dokonaniu indywidualnych siewów wiosennych. W przypadku gdy nowowstępujący członek dokonał indywidualnych żniw z części gruntów przekazanych do spółdzielni, obowiązek podatkowy spółdzielni ogranicza się tylko do tej części gruntów, z której zebrano plony zespołowo (wspólnie) na rzecz spółdzielni.

**Do art. 5 ust. 2.**

§ 7. 1. Podatnik, który przystąpił w ciągu roku do rolniczej spółdzielni produkcyjnej, choćby po dokonaniu indywidualnych siewów wiosennych, przestaje być podatnikiem od dnia 1 stycznia tego roku co do tych gruntów, jeżeli z gruntów tych zebrano plony zespołowo. W przypadku dokonania wymiaru za ten rok organ finansowy obowiązany jest uchylić z urzędu cały wymiar podatku i odpisać go podatnikowi w trybie określonym przepisami o zobowiązaniach podatkowych.

2. W przypadku, gdy podatnik dokonał indywidualnych żniw z części gruntów włączonych do spółdzielni, a z pozostałej części zespołowo (wspólnie) na rzecz spółdzielni, wówczas z gruntów, z których plony zebrał indywidualnie, opłaca w takiej części wymierzony mu podatek za dany rok, jaka przypada na te grunty i to według stawki podatkowej, przypadającej od podstawy opodatkowania, ustalonej z całości gruntów przez niego posiadanych w dniu 1 stycznia tego roku, w którym zebrał indywidualnie plony.

**Do art. 6.**

§ 8. Za wody zamknięte uważa się:

- 1) stawy sztuczne, służące do hodowli i przechowywania ryb,
- 2) sztuczne odgałęzienia naturalnego łożyska wody, dopóki służą wyłącznie do hodowli ryb i są stale zamknięte dla przepływu ryb większych, niż miara określona w przepisach o rybołówstwie,
- 3) stawy naturalne i jeziora, nie posiadające stałego lub okresowo powtarzającego się połączenia z innymi naturalnymi łożyskami wody, przydatnego dla przepływu ryb.

**Do art. 8 ust. 2 i 3.**

§ 9. 1. Przy określeniu norm kwalifikujących działy specjalne, jako prowadzone w większym rozmiarze,

niż powszechnie przyjęto w gospodarstwie rolnym, oraz norm szacunkowych przychodów z tych działów, powiatowe (miejskie) rady narodowe kierują się wytycznymi podanymi przez Ministra Finansów.

2. W braku wytycznych, o których mowa w ust. 1, powiatowe (miejskie) rady narodowe kierują się zasadą, iż działy specjalne przekraczają rozmiary powszechnie przyjęte w gospodarstwie rolnym, jeżeli różnica między przychodem faktycznym z tych działów a przychodem szacunkowym, obliczonym na podstawie norm przeciętnego przychodu szacunkowego z tej części gruntów, które zajęte są pod uprawę działu specjalnego, przekracza 30% przychodu szacunkowego; w tym przypadku normy szacunkowe dla działów specjalnych powinny być określone po wysłuchaniu biegłych.

3. W przypadkach gdy wprowadzenie działu specjalnego nie wiąże się bezpośrednio z obszarem gruntów, zajętych pod ten dział (np. pszczelarstwo, hodowla inwentarza), powiatowa (miejska) rada narodowa określa ilościowo normy szacunkowe dla działów specjalnych (ilość uli, sztuk bydła itp.) bądź w ramach ustalonych przez Ministra Finansów, bądź w braku tych wytycznych — po wysłuchaniu opinii biegłych.

§ 10. 1. Przychody z działów specjalnych prowadzonych w większym rozmiarze, niż powszechnie przyjęto w gospodarstwie rolnym, dla których powiatowa (miejska) rada narodowa nie określiła norm szacunkowych (§ 9), podlegają doliczeniu do przychodu szacunkowego gospodarstwa rolnego po wysłuchaniu wniosku obywatelskiej komisji podatkowej, podjętego na podstawie opinii biegłych.

2. Nie podlegają opodatkowaniu przychody z działów specjalnych, prowadzonych na gruntach, zwolnionych od podatku gruntowego na podstawie art. 9 ust. 1 (np. przychody z drzew owocowych, znajdujących się na gruntach, należących do publicznej drogi lub na gruntach zwolnionych od podatku gruntowego, a podlegających podatkowi od nieruchomości).

§ 11. Do przychodu szacunkowego gospodarstwa rolnego dolicza się przychód z wód zamkniętych w wysokości faktycznie osiągniętego przychodu z tych wód, jednakże nie wyżej, niż 2-krotny przychód szacunkowy obliczony z gruntów, znajdujących się pod tymi wodami na podstawie normy przeciętnego przychodu z 1 ha gruntów ornych IV klasy danego okresu i danej strefy ekonomicznej.

**Do art. 8 ust. 4.**

§ 12. 1. Za inne źródła, z których przychody nie podlegają podatkowi obrotowemu, uważa się: sprzedaż ryb i raków — z wyjątkiem pochodzących ze specjalnych działów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego (art. 8 ust. 1) — dokonywaną bez utrzymania w tym celu stałych miejsc sprzedaży poza obrębem siedziby wykonującego połów jak również wykonywane osobiście lub z udziałem członków najbliższej rodziny: furmaństwo z wyjątkiem dorozkarstwa, przemysł ludowy, domowy, chałupniczy i rzemieślniczy oraz sprzedaż produktów leśnych i łąkowych własnego zbioru.

2. Przychody ze źródeł, określonych w ust. 1, podlegają doliczeniu do przychodu z gospodarstwa przez zwiększenie podstawy opodatkowania o te przychody w ramach wytycznych Ministra Finansów, a w braku tych wytycznych — na podstawie wniosku obywatelskiej komisji podatkowej po wysłuchaniu opinii biegłych.

**Do art. 9.**

§ 13. Zwolnienie od podatku gruntowego organ

finansowy stosuje z urzędu w toku postępowania wymiarowego:

- 1) co do gruntów, wymienionych w art. 9 ust. 1 pkt 1, 2 i 6 — na podstawie posiadanych danych,
- 2) co do gruntów, wymienionych w art. 9 ust. 1 pkt 3 i 4 — na podstawie zaświadczeń lub zawiadomień właściwych władz,
- 3) co do gruntów, wymienionych w art. 9 ust. 1 pkt 5, 7 — 15 — na podstawie popartych dowodami deklaracji, przedstawionych przez zainteresowane władze lub osoby.

**Do art. 9 ust. 1 pkt 1.**

§ 14. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku mokradła, które są zalesione lub nadają się do użytkowania jako łąki lub pastwiska.

**Do art. 9 ust. 1 pkt 2.**

§ 15. Za wody otwarte uważa się wszystkie inne wody poza wodami określonymi w § 8.

**Do art. 9 ust. 1 pkt 3.**

§ 16. 1. Gruntami pod torami kolejowymi są:

- 1) torowiska (grunty pod właściwymi torami i urządzeniami technicznymi wraz z przylegającymi ścieżkami, ograniczone krawędzią korony torowiska),
- 2) grunty pod budynkami w obrębie stacji, placami do ładowania i drogami dojazdowymi,
- 3) pasy przy torowiskach kolejowych o szerokości w rzucie poziomym 3 m.

2. Gruntami pod publicznymi drogami są:

- 1) właściwa droga (grunty pod nawierzchnią drogi, po której odbywa się ruch kołowy i pieszy) wraz z przylegającymi przydrożami i ścieżkami, ograniczonymi krawędzią drogi,
- 2) grunty służące trwale i bezpośrednio celom drogi na urządzenia odwadniające drogę, na urządzenia techniczne i zadrzewienie oraz pasy przydrożne o szerokości 2 m licząc od zewnętrznej krawędzi skarpy, rowu, nasypu lub granicy zadrzewień drogowych.

3. Podział powierzchni obszaru kolejowego lub drogi na część wolną i na część podlegającą podatkowi gruntowemu organ finansowy przeprowadza na podstawie dowodów, dostarczonych przez dyrekcje kolejowe lub władze drogowe, a w ich braku — na podstawie dowodów, posiadanych przez organa podległe Głównemu Urzędowi Pomiarów Kraju.

4. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku gruntowego grunty pod prowizorycznymi i sezonowymi torami kolejowymi i drogami.

§ 17. Grunty pod torami kolejowymi, lotniskami oraz pod publicznymi drogami, placami i parkami zwolnione są od podatku gruntowego również w przypadku przynoszenia przychodu ubocznego (np. z dzierżawy przydrożnych drzew owocowych, z tytułu zezwolenia na wypasanie trawy na lotniskach, ze sprzedaży tej trawy).

**Do art. 9 ust. 1 pkt 5.**

§ 18. 1. Za używane w celach wojskowych bądź służby bezpieczeństwa publicznego uważa się grunty, pozostające w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, których głównym przeznaczeniem jest bezpośrednio i trwale służeńiu celom wojskowym bądź celom służby bezpieczeństwa publicznego (np. poligony, place ćwiczeń, lotniska, grunty przykoszarowe, chociażby były zagospodarowane na cele rolne), również w razie częściowego wydzierżawienia, jeżeli przez to nie straciły cech zasadniczych.

2. Nie korzystają ze zwolnienia od podatku gruntowego grunty, pozostające wprawdzie w zarządzie wojska bądź służby bezpieczeństwa publicznego, lecz wyodrębnione w samodzielne gospodarstwa rolne.

**Do art. 9 ust. 1 pkt 6.**

§ 19. Od podatku gruntowego są zwolnione wszystkie grunty podlegające podatkowi od nieruchomości, opodatkowane jak i zwolnione od tego podatku na podstawie przepisów o podatkach terenowych.

**Do art. 9 ust. 1 pkt 7.**

§ 20. Grunty, używane przez muzea państwowe oraz przez publiczne szkoły podstawowe i prowadzone przez nie internaty lub przez utrzymywane z funduszków państwa publiczne sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, zwolnione są od podatku gruntowego bez względu na sposób zagospodarowania tych gruntów (np. gospodarowanie we własnym zarządzie lub wydzierżawienie za czynszem bądź oddanie w bezpłatne użytkowanie osobom trzecim, np. nauczycielowi szkoły).

**Do art. 9 ust. 1 pkt 8.**

§ 21. W przypadku gdy sztuczne zalesienie gruntów określonych w art. 9 ust. 1 pkt 8 i 11 następuje nie w jednym roku, lecz stopniowo w ciągu kilku lat, zwolnienie od podatku służy w zależności od tego kiedy wystąpiono o zwolnienie, a mianowicie:

- 1) dla każdej części gruntów odrębnie — od następnego roku po dokonaniu sztucznego zalesienia danej części lub
- 2) dla całej powierzchni gruntów sztucznie zalesionych licząc czasokres zwolnienia od roku następnego po ukończeniu zalesienia całej powierzchni.

**Do art. 9 ust. 1 pkt 10.**

§ 22. 1. Zwolnienie od podatku gruntowego przyznaje się w wysokości odpowiadającej stopniowi zmniejszenia wartości użytkowej lasów ochronnych, określonego przez właściwe władze, np. 25% zmniejszeniu wartości użytkowej lasów ochronnych odpowiada 25% zmniejszenia podatku.

2. Grunty zajęte pod plantacje wiklinowe nie korzystają ze zwolnienia od podatku; jeżeli jednak plantacje wiklinowe są utrzymywane dla celów, wymienionych w art. 9 ust. 1 pkt 10, grunty pod tymi plantacjami mogą być całkowicie lub częściowo zwolnione od podatku w zależności od stopnia zmniejszenia wartości użytkowej plantacji wiklinowych.

**Do art. 9 ust. 1 pkt 14.**

§ 23. Za odłogi uważa się grunty nadające się pod uprawę, lecz nie zagospodarowane dla celów rolniczych co najmniej od dwóch lat.

**Do art. 9 ust. 3.**

§ 24. W przypadku, gdy na podstawie norm przeciętnego przychodu szacunkowego z 1 ha użytków rolnych, właściwych dla gruntów zwolnionych w myśl art. 9 ust. 1 pkt 6 — 15 nie można ustalić podstawy opodatkowania, przypadającej z tych gruntów, wówczas podstawę tę ustala się za pomocą średniej normy przeciętnego przychodu szacunkowego, jaka przypada z 1 ha pozostałych gruntów gospodarstwa rolnego, które nie korzystają ze zwolnienia od podatku, a w braku tych danych — na podstawie norm przeciętnego przychodu z 1 ha użytków rolnych, właściwych dla gruntów bezpośrednio sąsiadujących, zaliczonych do tego samego rodzaju użytków rolnych, co i grunty zwolnione.

**Do art. 10 ust. 2 pkt 2 lit. c).**

§ 25. 1. Za grunty, zagospodarowane w celach naukowych uważa się grunty przeznaczone wyłącznie do celów dydaktycznych lub badawczo-naukowych przez:

- 1) rolnicze instytuty naukowo-badawcze,
- 2) wyższe zakłady naukowe,
- 3) szkoły rolnicze i ośrodki szkolenia zawodowego,
- 4) inne instytucje naukowe, jak np. Polska Akademia Umiejętności, Polskie Towarzystwo Zootechniczne.

2. Za grunty, należące do zakładów doświadczalnych, zagospodarowane w celach doświadczalnych, uważa się grunty zagospodarowane w celu prowadzenia przy pomocy metod naukowych badań w zakresie uprawy roślin albo hodowli zwierząt dla uzyskania wskazań, mających służyć praktycznemu rolnictwu.

**Do art. 10 ust. 2 pkt 2 lit. d).**

§ 26. Podatek według stałej stawki podatkowej opłacają rolnicze spółdzielnie wytwórcze i rolnicze zespoły spółdzielcze oraz rolnicze zrzeszenia spółdzielcze, co do których uchwały o założeniu zostały zatwierdzone przez prezydium powiatowej rady narodowej.

**Do art. 10 ust. 3.**

§ 27. Podatnik, posiadający gospodarstwa rolne w dwu lub więcej gminach, opłaca podatek od każdego gospodarstwa w tej gminie, na obszarze której położone jest każde z tych gospodarstw, jednak według ruchomej stawki podatkowej przypadającej od podstawy opodatkowania, będącej sumą wszystkich podstaw opodatkowania.

**Do art. 11 ust. 1 i 5.**

§ 28. Podatnik korzysta z ulgi z tytułu posiadania na swym utrzymaniu dzieci także wtedy, gdy corocz gospodarstwa rolnego posiada inne źródła dochodu, np. otrzymuje wynagrodzenie za pracę, posiada przedsiębiorstwo.

**Do art. 11 ust. 3 i 4.**

§ 29. Przy stosowaniu ulgi z art. 11 ust. 3 i 4 nie bierze się pod uwagę dzieci oddanych na naukę rzemiosła na podstawie pisemnej umowy zawartej w myśl przepisów art. 116 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 z późniejszymi zmianami), jeżeli podatnik nie łoży na ich utrzymanie.

§ 30. Za źródła dochodu uważa się gospodarstwa rolne, nieruchomości, przedsiębiorstwa, zajęcia zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych, stosunek pracy itp. bez względu na wysokość dochodu, jaki źródła te przynoszą.

**Do art. 11 ust. 5.**

§ 31. Kobiecie przyznaje się ulgę w rozmiarze, przewidzianym w art. 11 ust. 5, gdy sama prowadzi gospodarstwo rolne.

**Do art. 11 ust. 6.**

§ 32. Z ulg, określonych w art. 11 ust. 6, mogą korzystać zrzeszenia uprawy ziemi, rolnicze zrzeszenia spółdzielcze, rolnicze spółdzielnie wytwórcze i rolnicze zespoły spółdzielcze, co do których uchwały o założeniu zostały zatwierdzone przez prezydium powiatowej rady narodowej.

**Do art. 12 ust. 2.**

§ 33. Przy stosowaniu ulg, przewidzianych w art. 12 ust. 2, mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 38. Biegli komisyjnie ustalają rozmiar szkód, doznaných z powodu działań wojennych, bądź stan zagospodarowania gospodarstw, powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa przy zastosowaniu przepisów §§ 37 i 39.

**Do art. 12 ust. 3.**

§ 34. 1. Zmniejszenie podatku w myśl art. 12 ust. 1 i 2 może nastąpić tylko po wymiarze podatku zərówno z urzędu, jak i na wniosek podatnika.

2. Organ finansowy hierarchicznie wyższego stopnia, powołany do zatwierdzenia wniosków organu finansowego w przedmiocie zastosowania ulg, któreby obniżały ogólną kwotę wymiaru w okręgu danego organu finansowego o więcej niż 20%, może posługiwać się bądź danymi, ustalonymi w myśl §§ 37 i 39, bądź też zbadać sprawę na miejscu.

**Do art. 12 ust. 4.**

§ 35. 1. Ulgi w podatku na skutek nadzwyczajnych okoliczności, istotnie osłabiających zdolność płatniczą podatnika, można przyznać tylko w tym roku podatkowym, w którym zaszły te okoliczności.

2. Przyznanie ulgi w podatku z powodu klęsk żywiołowych może nastąpić wówczas, gdy klęski te spowodowały istotne szkody w budowlach, ziemniopłodach, inwentarzu żywym i martwym oraz w drzewostanie i jeżeli szkody te nie zostały pokryte przez ubezpieczenie.

3. Rozmiar strat wyrządzonych klęską ustala się przez porównanie przychodu rzeczywiście osiągniętego z gospodarstwa rolnego dotkniętego klęską w roku, w którym klęska miała miejsce, z przychodem szacunkowym, jakoby został ustalony za ten rok z tego gospodarstwa, gdyby klęska nie powstała.

§ 36. 1. Ustalenie wysokości strat, spowodowanych klęską żywiołową, powinno nastąpić z urzędu lub na wniosek podatnika komisyjnie w terminie dni 30 od dnia wydarzenia żywiołowego.

2. Jeżeli wysokość szkód i strat wyrządzonych klęską może być stwierdzona dopiero po upływie pewnego czasu (np. w przypadkach posuchy, mrozów, rdzy zbożowej), rozmiar szkód można ustalić w czasie późniejszym, jednakże w okresie, w którym możliwe jest ich stwierdzenie.

3. Jeżeli z charakteru wydarzenia żywiołowego wynika, że klęska dotknęła w zasadzie w jednakowym stopniu obszar całej gromady lub całej gminy, przy ustaleniu rozmiaru szkód można się ograniczyć do zbadania stanu faktycznego na obszarze 2 — 3 gospodarstw w danej gromadzie (gminie) i wysokość ustalonych tą drogą strat przyjąć za podstawę przy przyznawaniu ulg dla wszystkich podobnych gospodarstw, dotkniętych klęską w tejże gromadzie (gminie).

§ 37. 1. Ustalenia rozmiarów klęski organ finansowy powinien dokonać komisyjnie przy udziale biegłych.

2. Jako biegłych należy powołać:

- 1) sołtysa gromady, na której obszarze znajduje się gospodarstwo nawiedzone klęską,
- 2) gminnego inspektora rolnego bądź kierownika gromadzkiej grupy plantatorów Związku Samopomocy Chłopskiej,
- 3) przedstawiciela Związku Samopomocy Chłopskiej.

3. W razie potrzeby organ finansowy może powołać nadto biegłych rolników, leśników itp. z listy ustalonej na podstawie wniosków miejscowego zarządu Związku Samopomocy Chłopskiej.

§ 38. 1. Biegli komisyjnie powinni stwierdzić rodzaj klęski, obszar gruntu dotkniętego klęską, rozmiar strat w stosunku procentowym do przychodu szacunkowego, jakoby został osiągnięty z danego działu gospodarstwa rolnego, gdyby klęska nie powstała, jak również rozmiar uszkodzeń lub zniszczeń w budynkach i inwentarzu zarówno martwym jak i żywym. Ponadto biegli komisyjnie powinni stwierdzić, czy uszkodzeniu lub zniszczeniu uległa jedna, pierwsza lub druga

uprawa oraz czy skutki klęski mogą być zażegnane w bieżącym okresie gospodarczym przez nową uprawę lub na skutek sprzyjających zmian atmosferycznych i w jakim stopniu.

2. Na zasadzie powyższych ustaleń, ujętych w formę protokołu, biegli komisyjnie wyrażają opinię co do konieczności udzielania ulg podatkowych i co do rodzaju ulg, jakie należałoby przyznać poszczególnym gospodarstwom. Opinie te zamieszcza się w protokole jako wnioski biegłych.

3. Decyzję w sprawie ulg organ finansowy może wydać po uprzednim zasięgnięciu opinii obywatelskiej komisji podatkowej, która nie jest skrepowaną opinią biegłych, jednak w razie odstąpienia od niej powinna to uzasadnić.

§ 39. 1. W przypadku, gdy las został dotknięty klęską żywiołową, powołani przez organ finansowy biegli powinni komisyjnie stwierdzić:

- 1) ilość hektarów obszaru leśnego, dotkniętego klęską,
- 2) wiek zniszczonego drzewostanu,
- 3) ilość zniszczonego drzewostanu na skutek klęski żywiołowej; ilość ta wyraża się stosunkiem procentowym ilości zniszczonego drzewostanu do ilości drzewostanu, jaki był dotychczas na obszarze dotkniętym klęską.

2. Iloczyn, otrzymany z pomnożenia ilości hektarów obszaru leśnego dotkniętego klęską (ust. 1 pkt 1) przez wiek zniszczonego drzewostanu (ust. 1 pkt 2) oraz wyrażoną w stosunku procentowym ilość zniszczonego drzewostanu (ust. 1 pkt 3) i przez normę przychodowości z 1 ha lasów za dany rok podatkowy, wyraża tę kwotę, o jaką należy obniżyć podstawę opodatkowania dla gospodarstwa leśnego z powodu klęski żywiołowej. Jeżeli jednak kwota ta przewyższa roczną podstawę opodatkowania, ustaloną dla danego gospodarstwa leśnego i nie można w całości potrącić jej od podstawy opodatkowania, ustalonej za rok podatkowy, wysokość nadwyżki należy potrącać w następnych latach podatkowych, aż do wyczerpania, nie dłużej jednak, niż przez lat 10.

Przykłady:

1. Gospodarstwo rolne składa się z obszaru 100 ha lasu w wieku od 1 roku do 80 lat, na skutek klęski żywiołowej w 1951 r. uległy zniszczeniu 3 ha lasu 20-letniego w 30%.

Kwota, o jaką należy obniżyć podstawę opodatkowania za 1951 r., wynosi:

$$3 \times 20 \times \frac{30}{100} \times 60 \text{ zł} = 1080 \text{ zł}$$

2. W tym samym gospodarstwie rolnym na skutek klęski żywiołowej uległo w 1951 r. zniszczeniu 50 ha lasu 30-letniego w 80%.

Kwota, o jaką należy obniżyć podstawę opodatkowania za 1951 r., wynosi:

$$50 \times 30 \times \frac{80}{100} \times 60 \text{ zł} = 72.000 \text{ zł}$$

Gospodarstwo to zwalnia się zatem od podatku w ciągu 10 lat począwszy od roku, w którym klęska zaszła.

Do art. 14.

§ 40. W przypadku wprowadzenia obowiązku całkowitego lub częściowego uiszczenia podatku gruntowego w ziemiopłodach, podatek płatny w ziemiopłodach nie może być uiszczony w gotówce wpłatami dokonanymi przed wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów, o którym mowa w art. 14. Jeżeli wpłaty te przekraczają kwotę podatku płatnego w gotówce, traktuje się je jako nadpłaty, określone w przepisach o zobowiązaniach podatkowych.

§ 41. Tracą moc §§ 2—52 i § 104 ust. 1 rozporządzenia Ministrów Administracji Publicznej i Ziemi Odzyskanych z dnia 20 czerwca 1947 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 258 oraz z 1948 r. Nr 44, poz. 333 i Nr 45, poz. 337).

§ 42. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: K. Dąbrowski

## 294

### ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 30 czerwca 1951 r.

w sprawie zasad i trybu zaliczania gromad do stref ekonomicznych.

Na podstawie art. 7 ust. 5 dekretu z dnia 30 czerwca 1951 r. o podatku gruntowym (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 283) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obszar całego Państwa dzieli się na 4 strefy ekonomiczne:

1) strefę miejską,

miasta st. Warszawy w odległości do 17 km od jej centrum

„ Łodzi „ „ 15 „ „ „ „

oraz dookoła miast liczących:

|                                     |                                     |
|-------------------------------------|-------------------------------------|
| powyżej 250 do 500 tys. mieszkańców | — w odległości do 12 km. od centrum |
| „ 100 „ 250 „ „                     | — „ „ 10 „ „ „                      |
| „ 50 „ 100 „ „                      | — „ „ 8 „ „ „                       |
| „ 25 „ 50 „ „                       | — „ „ 6 „ „ „                       |

2. Do strefy ekonomicznej podmiejskiej zalicza się miasta powiatowe poniżej 10 tys. mieszkańców oraz inne miasta i ośrodki przemysłowe i uzdrowiskowe

od 2 do 15 tys. mieszkańców, jak również tereny położone dookoła:

2) strefę podmiejską,

3) strefę wiejską,

4) strefę wiejską oddaloną.

§ 2. 1. Do strefy ekonomicznej miejskiej zalicza się miasta powiatowe powyżej 10 tys. mieszkańców i wszystkie inne miasta powyżej 15 tys. mieszkańców, jak również tereny położone dookoła: